

Současní hráči házené tolik neobtěhují, říká Pavel Ausberger

» Pavel Ausberger je legendou národní házené nejen v Čakovicích, ale v tomto našem ryze českém sportu všeobecně. V minulých dnech oslavil padesáté narozeniny a při té příležitosti jsme jej vyzpovídali a probrali jeho házenkářské začátky v Přešticích, přesun do Čakovic i současný stav v házené.

Pavle, kdy jste s národní házenou začal?

To bylo v 71. až 72. roce, v šesti sedmi letech. Jsem původem z Přeštic, kde v té době hráli chlapi špičkovou házenou, byli několikanásobní mistři České republiky. Přeštice bylo malé město a trochu na úrovni se tam hrál jen fotbal, takže to vyhrála házená. Ta měla v Přešticích skvělé zázemí a i díky tomu byla obec hodně proslavená a známá. S mládežnickými celky jsme jezdili pravidelně na mistrovství republiky i na poháry.

Mládežnickými kategoriemi až do dospělých jste si tedy prošel v Přešticích?

Ano. Žákovské kategorie, přes dorost až po ligu za muže. S nimi jsem získal i mistrovský titul. Odcházel jsem pak do Dukly na vojenskou službu a poté, co jsem ji ukončil, tak šel do Prahy. Podepsal jsem přestupní lístky za okolností, které ani

nechci zmiňovat. (směje se) Měl jsem nabídku jít hrát na Spoje nebo do Čakovic a vyhrály to právě Čakovice.

Tehdy ještě ligu nehrály, že?

Do Prahy jsem přišel někdy v 88. roce, kdy chlapi hráli krajský přebor. To pro mě byla po lize trochu změna. V Čakovicích byla skvělá parta lidí a hlavně kluci byli ochotní udělat pro úspěch maximum. Tehdy to trénoval pan Papež, který se tomu hodně věnoval. Když jsem přišel, tak jsem to začal trénovat já.

Jako mladý kluk, který přišel z vojny?

Ano, vyjasnili jsme si základní pravidla a fungovalo to. Kluci byli ochotní pro to něco udělat a tým měl dobrý potenciál. Tomáš Krejča, Pavel Mařík, Jirka Rys, chytal Roman Skřivánek a další. Než jsem přišel, tak hrál tým jednou kvalifikaci o ligu, neuspěl, nám se to pak také několikrát nepovedlo, až se udělala první a druhá liga. Tu jsme hráli dva nebo tři roky a pak se nám konečně podařilo postoupit.

V té době byl čakovický tým silný, že?

V té době se dostal mezi špičku v republice. Pravidelně jsme jezdili na finále poháru, kde jsme získávali medaile. Největším vrcholem byl pak ten zisk mistrovského titulu v roce 2003. Raritou

bylo, že jsme ho tehdy vyhráli s největším věkovým průměrem v lize, kolem 34 let. (směje se)

Co se vám osobně na národní házené nejvíce zamlouvalo?

Ani nevím... Je na tom dobrá především ta parta lidí. Během vojenské základní služby v Dukle jsem měl možnost odejít hrát handbal do Chebu, nabídky vředy nějaké byly, ale já se vždy rozhodl pro tu národní házenou. Bylo to asi i tím, že jsem v tom byl od malička. Šlo o partu lidí, která se znala, často se potkávala, ve výběru Čech jsem vlastně hrál od roku 1985 do roku 2005. S Tomášem Krejčou jsme to osm let trénovali. U házené je výborný kolektiv lidí, přátelská atmosféra i mezi lidmi po celé republice. Člověk za tu dobu získal řadu kamarádů, které najde, kamkoliv se vrtne. Táta mě k tomu prostě jako malého kluka přivedl a tak jsem v tom byl od malička.

Zdobí vás i titul „mistr národní házené“? Jak jej hráč získá?

Nevím, jak je to teď, ale tehdy se dával za určitý počet bodů, který musel hráč získat. Za umístění v první lize do třetího místa, za starty v reprezentačních výběrech, za umístění ve finále Českého poháru a také za umístění v anketě Házen-

NA KUNDERTOVA

kář roku. Od roku 1985 jsem v reprezentaci byl, takže jsem toho nasbíral hodně.

Jaký je tedy výčet vašich největších úspěchů?

Jednou jsem byl zvolen Házenkářem roku, to bylo v roce 1999. Několikrát jsem v této anketě skončil druhý nebo třetí. A třikrát jsem vybojoval mistrovský titul, s Přešticemi, s Čakovickými a s Krčínem.

Vrcholem v národní házené jsou reprezentační bitvy Čechy – Morava. Berou to jako vrchol i samotní hráči?

Ano, určitě. Pokaždé, když jsme to vyhráli, tak jsme říkali, že jsme mistři světa. (směje se) Je to vrcholem pro každého hráče národní házené. Říká se, že je to malý sport, ale hraje to hodně lidí a pro každého, kdo se do tohoto výběru dostal, to bylo velkým osobním úspěchem a ohodnocením. Taková meta, že se tam mohl podívat. Mělo to obrovskou atmosféru, dřív byl ale zájem větší. Pamatuju na svůj druhý start, v roce 1986, kdy na reprezentační zápas Čechy – Morava přišlo 2500 diváků. Přenášela to televize, bylo to dotované svazem, z ČSTV i obcemi, které si to mohly dovolit. Navíc bylo příjemné, že se tam vždy potkali dobří kamarádi.

A bylo to čisté kamarádké nebo byla na hřišti rivalita?

No veliká! Kamarádi jsme byli před zápasem a po něm, na hřišti nechtěl nikdo dopustit to, že by prohrál. Naopak. Ta-

hle utkání byla dost často vyhraněná. Roli hrálo i prostředí, na moravských baštách ve Studénce, Staré Vsi nebo Přerově třeba.

A bylo to vyrovnané nebo byl někdo výrazněji lepší?

Čechy u chlapů i ženských dominovaly. Svědčila o tom i anketa s vyhlášením nejlepších českých házenkářů. V první desítce byla většina hráčů z Čech.

Hlavní bašta byla na Plzeňsku, že?

Ano, Nýřany, Přeštice, Plzeň Újezd, Stupno, všechny tyhle týmy patřily v té době ke špičkovým mančaftům. Morava hrála dobře okolo Přerova, v Rokytnici.

Chodíte se do Čakovic na házenou dívat i teď?

Chodím se dívat. Sice z toho bolí oči, ale chodím rád. (směje se) Co jsem s Tomášem Krejčou přestal trénovat reprezentaci, tak jsem se začal věnovat dceři, která hraje badminton a vůbec toho nelituju. Hraje na velice dobré úrovni, je v juniorské reprezentaci, je vicemistryní České republiky a sbírá úspěchy. Jsem hlavně rád, že u toho můžu být. Celý život jsem se věnoval sobě a kluk mi kvůli mé kariéře utekl mezi prsty. V době, kdy hrály Čakovice ligu, byly tréninky třikrát týdně, víkendy byly zápasy, v zimě se jezdilo na soustředění do Tanvaldu, kde jsme byli pět dní třeba i dvakrát za přípravu. Věnovali jsme tomu opravdu hodně.

Nechybí vám zrovna tohle v dnešní národní házené?

Dnes je v tom veliký rozdíl. Hodně hráčů není ochotných ustoupit v jiných osobních věcech na úkor házené. Jsou jiné sporty, na které se klade větší důraz. Dřív jsme hráli na škváře, na antuce a byli jsme šťastní za asfaltová hřiště. Dnes je předpis, že se musí hrát na umělém povrchu a hraje se to ve špičkových areálech. Rád bych ale poděkoval těm lidem, kteří pro házenou ve svém volném čase dělají maximum a toho času není skutečně málo. Těm, kteří se především věnují mládeži a snaží se z ní vychovávat kvalitní sportovce a fajnové lidi. Sport mě samotnému hodně dal, ale postupem času člověk zjistí, že i vzal. Přesto však nelituji a jsem rád, že jsem díky tomu poznal hodně skvělých lidí a především špičkových hráčů, se kterými, jak my házenkáři říkáme, jsem si mohl hodit.

A neláká vás zase trénovat, když to vidíte?

Snažil jsem se to kombinovat s holkou, ale prostě to nešlo. Dceru badminton drapl a jsem moc rád, i když je to strašně náročné na čas. Každý víkend jezdíme po turnajích u nás i v zahraničí. Nejde trénovat a pak s ní netrávit čas při zápasech. Trénoval jsem chlapy, ale pak toho nechal. Člověk z toho musí mít radost a musí vidět, že to má smysl. Pro mě je prioritou dcera, u které vidím, že to smysl má. Hrál jsem od 7 do 45 let a měl několik úrazů i operací a také z tohoto důvodu jsem skončil.

Text: Michal Káva